

Merítés a KUT-ból IX.

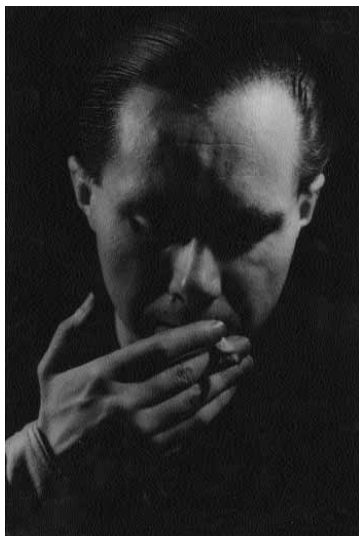
HINCZ GYULA

(1904–1986)

festőművész emlékkiállítása

HAAS GALÉRIA, Budapest – 2005. október 15-től november 19-ig

Időszerű-e a korszerű?

Sugár Kata fotója 1930 körül

Hincz Gyula művésze, bármilyen meglepő, ismertsége ellenére nincs megfelelően elhelyezve a huszadik századi modern művészettörténetben.¹ Monográfusai nem próbálták kontextusban vizsgálni életművét, a külföldi analógiák és hatások említése mellett természetesen művészetének egyediségét igyekeztek hangsúlyozni, pedig különböző alkotói periódusaiban született művei számos rokonságot mutatnak kortársai munkáival. Festményeivel szervesen kapcsolódott a két háború közötti, illetve a fordulat évéig tartó időszak modern művészeti közegébe. Kérdés, hogy neve miért marad ki rendszeresen a huszadik század progresszív művészeinek felsorolásából (pl. Bene Géza, Barcsay Jenő, az „európai iskolások”), noha az említett művészekkel egy időben, hozzájuk kapcsolódva alkotta műveit.

Problémát jelenthet a többiek egyértelműbb művészi és emberi állásfoglalásával szemben, hogy pályája nem csak egy csapáson haladt. Említhetném például, hogy az École de Paris irányzataira figyelő, a hivatalos római iskolával alapvetően szembenálló KUT választmányi tagjaként Hincz résztvevője volt a negyvenes években a *8 festő 8 szobrász* című Nemzeti Szalonban rendezett tárlatnak, ahol a római iskolás művészek egy csoportja együtt állított ki. Egykori ösztöndíjasként azonban soha nem festett az etalonként felállított stílus, az olasz neoklasszicizmus receptje alapján, így nem is lett belőle mintaszerű római iskolás.

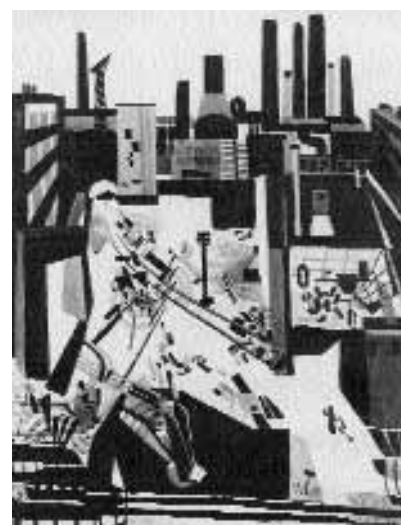
A húszas évek végétől a Kassák Lajos köréhez közelálló művészt 1945 után közvetlenül Kassák mellett találjuk egészen 1948-ig, a fordulat évéig, ahol útjaik jó időre szétváltak. Míg a Békásmegyeren élő művészek többségének (Gadányi, Kassák) a belső emigráció jutott osztályrészül, addig Hincz beállt a sorba, és az 1950–60-as

évek elismert művésze vált belőle. Többek között a Velencei Biennálék kiemelt és hivatalos művésze volt, többszörös Kossuth-díjas, kiváló művész. Ez a választás részben eltávolodást hozott azoktól a művésztársaitól, akikkel a két háború között még szoros kapcsolatban volt. A kép azonban nem ilyen egyértelmű. A hatvanas években nemcsak műveiben, de személyi kapcsolódásaiban is visszatért az avantgárd gyökerekhez. A tanítvány, Fajó János hálával emlékezett meg róla, mivel Hincz közvetítésével jutott el mesteréhez és példaképéhez, Kassák Lajoshoz, a hatvanas években. Hincz ellentmondásos személyiség volt, egy ellentmondásokkal teli korszakban. Művei most már pőrén állnak az utókor ítélkező tekintete előtt.

Ahogy életrajza sokfelé ágazik el, úgy művésze is változatos, számos stílusban festett, képei egyúttal a korszak kurrens művészi áramlatainak visszatükröződései. Ha azokra a kérdésekre keressük a választ, hogy vajon melyik az igazi Hincz, vagy éppen milyen korszaka reprezentálja leginkább művészetét, vagy, hogy hol van az életmű csúcsa, nehezen tudnánk válaszolni.² Utólagosan visszanézve szinte minden korszakában magas színvonalú, invenciózus műveket alkotott, festményeinek nagy többsége ma is megállja a helyét.

Életművének talán legfeltűnőbb karaktere az időbeli beágyazottság, a korszak progresszív jelenségeihez való kötődés, az azokkal való változás. Ennek logikus következménye volt, hogy a kihívásokra gyakran a kortársainál hamarabb és merészebben reagált. A húszas évek végén készült munkáin szinte az összes izmus tanulsága felfedezhető. A szürrealisták, a konstruktivisták, az absztrakciók, a puristák hatásai hol szintézisben, hol egy-egy irányzat reprezentatív képi megoldásaiban nyilatkoznak meg.

A kortársaitól eltérően azonban nem a szokásos recept alapján dolgozott. Nem egy neki tetsző külföldi irányzatot választott, amelybe megpróbálta saját művészetét integrálni, előbb-utóbb rátalálva sajátos kifejezési nyelvére. Hincz sokféle ruhát húzott fel, de az mindig jól

Gyár – 1928
tus, papír – 98x73 cm

1 A tanulmány megírásához alapvető forrásul szolgált Hincz Gyula kéziratban megmaradt önvallomása és Gerevich Éva, Bajkay Éva a művésszel készített interjúi. Pontos adataikat lásd a megadott bibliográfiában.

2 A monografikus feldolgozásokban a hatvanas évek absztrakt képeit tartják a legérettebb munkáknak. Jelen tanulmány szerzője ezzel az állásponttal nem ért egyet.

Kiállítási plakát – 1929

állt neki. Ebben igen hasonlólt egykori mesterére, Vaszary Jánosra. Vaszary művészetének befogadását éppen sokfélesége, mindig aktuális stílusváltásai nehezítik meg. Művészegyéységükben közös, hogy ugyan nem voltak újítók, de az éppen aktuális stílusirányzatokat olyan magas színvonalon hozták tehetségüknek köszönhetően, hogy néha invenciózusabb művek kerültek ki az ecsetjük alól, mint a forrásul szolgáló „eredeti” mesterektől. Ezáltal megnőtt közvetítő szerepük jelentősége, amely mindkettőjük esetében kiemelkedő jelentőséggel bírt, lévén tanáremberek is voltak.

„Vakító tehetség”³

Fóthy János jellemezte a 25 éves Hincz Gyulát ezekkel a szavakkal, 1929-ben, a Tamás Galériában rendezett kiállításán, ahol elsősorban Malevics által inspirált absztrakt műveit állította ki. Még a konzervatív szemléletű kritikusok is elismerték tehetségét és bíztak abban, hogy a jövőben ki fogja bontakoztatni erős talentumát. Éppígy hitt benne Kassák Lajos, aki Hinczet 1928-ban a jövő reménységének látta. Végre megszületett az új üstökös, az új nemzedék kiváló tehetsége, a várva várt új művészet kialakítója és képviselője, akibe mindenki belevetheti bizalmát, mely a harmincas évektől kezdve különböző díjakban, ösztöndíjakban kifejezésre is jutott. Úgy tűnt, létezik egy olyan művészegyéiség, aki tehetsége révén minden irányból elfogadható volt. Hincz például nagyon jó kapcsolatban állt Dési-Huber Istvánnal és a Szocialista Képzőművészek Csoportjából számos művésszel, részt vett a Madzsar József által tartott szemináriumokon. Ugyanakkor minden művészeti konfliktusuk ellenére preferálta művészetét Gerevich Tibor, aki a háború alatt rendezett utolsó Biennálén, melyen a szövetségesek már nem vettek részt, a római iskolások mellett meghívta Hinczet is kiállítani. A többé kevésbé azonos szemléletet képviselő iskolákra, csoportokra osztott huszadik századi művészettörténetben tehát nagyon nehéz meghatározni Hincz Gyula pontos helyét.

Rudnaytól Vaszaryig

Barcsay Jenő átkérte magát Vaszarytól Rudnay Gyula osztályába, mert úgy érezte, nem kapja meg tőle azt az

alapot, amivel később biztos kézzel kalandozhat a művészet világában. Hincz Gyulát viszont Rudnay tette ki felháborodottan növendékei közül, mivel merészen párizsi kéket használt a 19. századi naturalizmus színvilága helyett - útja ezután logikusan vezetett a Vaszary-osztályhoz. Ezzel egy időben a Grafikai Tanszék vezetője, Olgay Viktor köré csoportosuló Szőnyi-kör fiataljai mellett, tematikában részben hozzájuk kapcsolódva, 1924-től alkotta lapjait, melyek expresszivitásukban, dinamizmusukban kitértek a társaik közül. A húszas évei elején járó, a generációjában (1900 körül születettek) a legfiatalabbak közé tartozó Hincz Gyula olyan szakmai tökéletességgel és lendülettel készítette el ezeket a karcokat, hogy a mai napig méltán tarthatjuk őket a rézkarcoló nemzedék munkái között az egyik legmarokásabbaknak. Mecénása, Rados Jenő gyűjtő-műkereskedő által Bécsből hozott Uitz Béla Ludditák című rézkarcsorozata meghatározó befolyással volt a pályakezdő fiatalemberre, aki kubisztikus-expresszív lapjainál egyértelműen az aktivisták művészeti hagyományából indult ki. Későexpresszionizmusának köszönhetően jutottak el művei Scheiber Hugó közvetítésével Herwarth Walden berlini galériájába a húszas évek végén. A jól csengő életrajzi adat mögött húzódoó valóság azonban az volt, hogy a Der Sturm ekkorra már elveszítette régi fényét, Hincz számára a kiállítás anyagi ráfizetéssel, kiállított munkái nagy részének elkallódásával végződött.

A KUT fiataljainak a kiállítása a Nemzeti Szalonban (1934)

A beérkezett Vaszary-tanítványok seregszemléjét jelentette ez a kiállítás, mellyel az UME (Új Művészek Egyesülete) lényegében elvesztette korábbi művészi súlyát a modern művészeti élet palettáján. Az egykor mesterségesen szétszakított KUT újból egyesült, Hincz Gyula régi vágya teljesülhetett.⁴ Már korábban, 1932-ben sor került egy közös szemlére, de annak lehetőségét, hogy számos művel, önállóan a főhelyen jelentkezzenek az egykori „szakadárok”, az 1934-es tárlat hozta meg. A Nemzeti Szalon bevezető termében Hincz hat képből álló csendéletsorozata volt látható, mellette és a főteremben Dési-Huber, Gadányi, Medveczky, Barcsay művei lógtak Vilt Tibor szobraival. „Ők öten adják meg az egész kiállítás vezérszólamát a nagyszerű Vilt Tiborral együtt” – írta a Pesti Napló kritikusa.⁵ (Ehhez utólag hozzátehetjük, hogy Bene Géza vagy Freytag Zoltán művei a további termekben szintén ennek az új generációnak a hangjait erősítették.) Hincz művészetét Gadányiéval rokonították a kritikusok, elsősorban az École de Paris hatását emelték ki műveiknél. Művészetüket gyakran túl spekulatívnak, a természettől elfordulónak tekintették.

A csendélet a legmegfelelőbb szüzsének bizonyult ahhoz a „laboratóriumi munkához”, mely a festészet

3 f.j.: Pesti Hírlap, 1929. május 17.

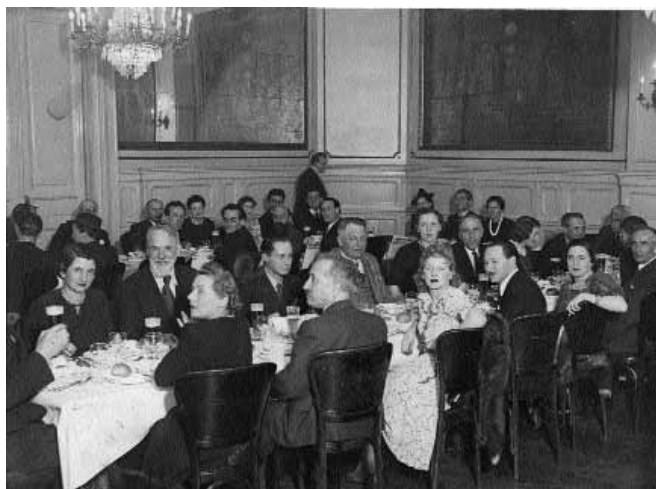
4 Elbeszélése szerint Vaszary János kiválását a KUT-ból sikertelenül igyekezett megakadályoznia 1927-ben. Gerevich Éva interjúja Hincz Gyulával

5 N.N.: Nemzeti Szalon. Pesti Napló, 1934. április 15.

alapvető kérdéseire kereste a választ, és a kubisták kísérleteiben jelentkezett először. A húszas évek végén, 1930 körül a magyar művészetben újra virágzott a műfaj, így a KUT kiállításain szereplő Munka-kör fiataljai mellett Hincznél is meghatározóvá vált. Jó barátja, Dési-Huber István a kubizmus szerkesztő gyakorlatából kiindulva alkotta meg kissé didaktikus ízű sorozatát a *Látás iskolája* című, a csendéletet analizáló sorozatában. Majd az 1933-ban megjelenő *A magyar képzőművészet új szakasza* című tanulmányában éppen a csendélet jelentőségéről való értekezésében a barát, későbbi műteremszomszéd Hincz Gyula gondolatait vette segítségül.⁶ A harmincas évek első éveiben egyfajta bizonytalanság jelentkezett az imént említett festők között, az elképzelhető folytatást illetően. Ekkor Hincz is úgy gondolta már, hogy a csendélet, illetve a „csendéletiség” a modern művészet további fejlődésében elvesztette szerepét, máshonnan, az individualizmussal szembenálló alapról kell az új művészetet indítani. Hincz ekkoriban valóban elbizonytalanodott a művészet feladatát, mibenlétét illetően. Maga mondta, hogy ebben az időszakban keveset festett, inkább a Japán kávéházba járt, „teoretikus hajlandóságú, töprengő filozofikus természetű”⁷ lévén, művészetelméleti kérdésekkel foglalkozott, gyakran vetette papírra gondolatait, melyet Dési-Huberrel közösen meg is beszéltek. Tehát a kiállításon bemutatott csendéletsorozata, mely feltehetően 1933-ból származik, részben az előző korszak lezárásának is tekinthető.

„Szerelmes lettem a természetbe” (Hincz)

Kállai Ernő előszavával jelent meg a *Mai fiatalok* című tárlat katalógusa 1938-ban, a Tamás Galéria 100. jubiláris kiállítása alkalmából. A kiállításon Hincz Gyula is részt vett két alkotásával. Az 1934-es KUT tárlatán szereplő fiatalok mellett Ilosvai Varga István, Kelemen Emil, Paizs Goebel Jenő is kiállított. A katalógus előszavában Kállai azt a romantikus hevületű új generációt

KUT-vacsora – 1940. május 4.
(Szemközt balról a harmadik Hincz Gyula)

köszöntötte, melynek művészeti előzményei Bohacsek Ede, Nemes Lampérth József, Gulácsy Lajos és Derkovits Gyula művészi szemléletében lelhetők fel. „Valamennyiőjükre jellemző az a természethez való ragaszkodás és emberi közvetlenség, amely a magyar művészetnek immár száz esztendő óta nemzeti hagyománya.” Egyfajta új expresszivitás képviselőit látta bennük. Az elméleti útvesztőkből kikerült Hincz számára is megoldást hozott a természetben való újbóli merítkezés lehetősége.

Hincz Gyula a vele folytatott beszélgetés során a nyolcvanas években már nem emlékezett erre a kiállításra. Noha nagyon jelentős volt abból a szempontból, hogy egy közös művészi gondolat manifesztálódhatott benne, mely immár nem az izmusok talaján, hanem a természethez közelítve találta meg a maga megfelelő kifejezési formáját. Egyfajta egzisztencialista és esszencialista festészet alakult ki, mely párhuzamban állítható Kállai Ernő bioromantika elméletével, melyet ki-ki a maga temperamentuma szerint alakított. Hincz ebben a mezőnyben „valószerűtlen” színharmóniáival tűnt ki. A vegetáció festésének a legmegfelelőbb műfaja a tájkép lett, mely a közelgő világégés hatására egyre inkább alkalmasá vált az emberi félelmek és szorongások kifejezésére. Ezek a művek modernitásuk ellenére a legmesszebbre vitték festőinket a stílusok világától. Hincz Gyula Szentendrén, majd a Balatonnál, végül Erdélyben festette lenyűgözően szép tájképeit, melyekkel kiérdemelte a művészetére alkalmazott „érett” jelzőt.

Természetesen nem méltányos csak a tájkép kizárólagosságát hangsúlyozni ebből az időszakból. „A harmónia és a szépség megfestésének művészi gondolatánál mindig visszanyúlok a természethez.” – nyilatkozta a mester egy vele készült interjúban (Gerevich Éva). Anciról, a feleségéről készült szeretetteljes portrék, a párizsi iskola könnyedségét sugárzó dekoratív virágcsendéletei tartoznak a polgári otthon azon képei közé, melyek 1936-tól, házassága után készültek. Ugyanakkor művészetében bűvópatakaként továbbcsörgedezik a különböző izmusok világa. Elsősorban a szürrealista mozgalom hatására, már a harmincas évektől kezdve az emberi alakot képelemmé transzponáló, gyakran a szürrealizmus határán járó képeket festett, nehezen felfejthető jelenetekkel. Ebbe a sorba tartoznak a népviseletben lévő asszonyok megjelenítései. A népviseletbe öltözött nőalak kubista csendéletté való transzformációjának kísérlete Dési-Huber 1930-ban festett *Székelly menyecske* című képén jelentkezett. Hincz lényegében ezt a vonulatot folytatta az amorf formákká egyszerűsített paraszt pár ábrázolásakor (*Falusi álom*). A „csendéletiség” helyett azonban egy pontosan nem meghatározható cse-

⁶ Az eredeti tanulmányt közölte Tímár Árpád: Hincz Gyula tanulmánya, Dési-Huber István megjegyzéseivel. *Ars Hungarica*, 1985/2. 233–235.

⁷ Kassák Lajos: *Képzőművészetünk Nagybányától napjainkig*. Magyar Műkiadó, Budapest, 1947. 72.

lekményen van a hangsúly. Az irracionális jelenlétét a képen szereplő tárgyak abszurd elhelyezése is alátámasztja. Említhetjük a negyvenes évekből sajátos műtermképeit, ahol a szereplők kikerülnek a megszokott műtermi környezetükből, de a külvilág is csak jeleiben, töredezettségében mutatkozik (*Aktok tájban*). Ahol nem meghatározott a helyszín, a kint és bent viszonya sem tisztázott.

Párhuzamosan az Európai iskolával

Az 1945–49 közötti időszak új periódust jelent az életműben. Hincz Gyula az Európai Iskolának ugyan nem volt tagja, de művészi szemléletmódjában erősen köthető a csoport egyes tagjaihoz. Többek között Picasso, Klee, Miró művészetének hatásait ötvözve alakította ki képi világát (egy festményének jelzete szerint 1945-ben Párizsban járt), melynek alaphangulatát a kettősség határozza meg. Egyrészt a háborúban elszenvedett családi gyász eruptív kifejeződéseként értelmezhetők művei (*Siratás*), másrészt az újrakezdés lehetőségéből adódó felszabadultság is jellemzi ezeket a képeket. A konstruktív szellemiségű csendéletek mellett a vastag fekete kontúrokból kialakított ablakmotívumként szolgáló háló vagy rácsszerkezet (*Anci kertben*), mint az emberi lét fenyegetettségének szimbóluma, a rács előtt található fekete kontúrral jelölt csendéleti kellékek a bilincs, lánc, kínozóeszközök asszociációját idézik fel. A békásmegyeri évek továbbberősítették a „természettel való folytonos együttélést”⁸, mely élmény az absztrakció mögött húzódik meg, és biztosítja a folytonosságot az előző időszakokkal, ami lényegében a személyi kultusz kialakulásával szűnt meg.

Az avantgárd reneszánsza

1970-ben a XXXV. Velencei Biennálé központja az experimentális csarnok volt, ahol az egykori avantgárd mozgalmak képviselői közül a konstruktivisták műveit állították ki, mint a mai művészet előfutárait.⁹ Az avantgárd európai konjunktúrájával egyidőben ezen a Biennálén Hincz is egy nagyobb kollekciónal szerepelt, közöttük olyan képeket mutatott be, melyeknek a címeiben két évszámot adott meg, például: 1929–1966.

Hincz először 1926-os európai körútján ismerte meg közvetlenül az avantgárd művészi áramlatait (szürrealizmus, konstruktivizmus stb.), melyek hatása alatt kezdett dolgozni, ezáltal felhagyott későexpresszív, még az aktivista hagyományokban gyökerező művészetével. Játékosság, dinamizmus, színritmus, organikus és geometrikus formák, dekorativitás a főbb jellemzői Hincz

sajátos izmusának, melyet maga találóan „amőbaizmusnak” nevezett el. Ekkor festett temperaképeivel szorososan kapcsolódott a húszas évek második felében kiteljesedő absztrakt európai irányzatokhoz (*Nyakékes nő*). Az itt felhasznált motívumok között számos sajátja marad, melyet nonfiguratív korszakaiban újból és újból elővett (sok esetben éppen ezért nehéz a Hincz művek pontos datálása). A hatvanas években újraálmolta a húszas években elveszett, vagy éppen soha meg nem született műveit. Az ötvenes évek szürke egyformasága után újra kiszínesedett palettája, a megújuláshoz szükséges erőt a gyökerekhez való visszanyúlás adta meg számára. Ez a tevékenysége egybeesett Kassák működésével, aki szintén a hatvanas években festette régi képarchitektúrái szellemében új képeit. Éppígy elevenítette fel a kollázs műfaját-technikáját, melynek egyik első korai alkalmazása az ő nevéhez fűződik. Egyúttal szolgáltak forrásul absztrakt képeihez a harmincas években a Bauhaus szellemében készítettett, Magyarországon szintén egyedülállónak tekinthető kísérleti színpadtervei, melyeknek kiteljesítésére életművének utolsó szakaszában került sor.

Kopócsy Anna

VÁLOGATOTT BIBLIOGRÁFIA

- Kassák Lajos: Két fiatal festő. Különvélemény. Nyugat 1928. I. 5. sz. 397–398.
- Beszélgetés Hincz Gyulával. Lóránt László: Paletta. Jelen Könyvkiadó, Budapest, é.n., 91–93.
- Láncz Sándor: Hincz Gyula festményeiről. Művészet, IX/4. 1968. április, 34–37.
- Bauer Jenő: Hincz Gyula (Mai magyar művészet). Képzőművészeti Alap Kiadóvállalata, Budapest, 1975.
- Hincz-szám (Fejér Ernő, Mezei Ottó, Aradi Nóra, Schenk Lea, Theisler György és Végvári Lajos tanulmányaival). Művészet XX/3. 1979. március, 2–31.
- Hincz Gyula állandó gyűjtemény (Katalógus). Vác, 1985.
- Dr. Losonci Miklós: Hincz Gyula életműve. Pest Megyei Múzeumok Igazgatósága, Szentendre, 1989.
- Zsákovics Ferenc: Európa művészeti Központjaiban. Budapest-Párizs-Berlin-Róma 1922-1930. Artmagazin II/2. 2004. május, 54–56.

DOKUMENTUMOK

A MAGYAR NEMZETI GALÉRIA ADATTÁRÁBAN

- Hincz Gyula portré. Mű és vallomás. 1980 körül. Ltsz.: 21633/1982
- Gerevich Éva magnóbeszélgetése Hincz Gyulával. 1975 március. Ltsz.: 21806/1983
- Bajkay Éva magnóbeszélgetése Hincz Gyulával. 1984. VI. 8. 15. Ltsz.: 22150/1984.

8 Szemlélet, belátással. (Hincz Gyula festőművész, 1955) In: Rozgonyi Iván: Párbeszéd művekkel. Interjúk. 1955-1981. MTA Művészettörténeti Kutató Csoport, Budapest, 1988. 319-323.

9 Székely András: Magyarok a XXXV. Velencei Biennálén. Beszélgetés Hincz Gyulával. Képzőművészeti Almanach 3. (Szerk.: Szabadi Judit) Corvina Kiadó, 1972. 46-49.

*Leány népviseletben – 1930-as évek
olaj, vászon – 65x50 cm*

*Szentendrei utca – 1930-as évek
olaj, vászon – 59x59 cm*

*Falusi álom – 1930-as évek
olaj, vászon – 60x60 cm*

*Színes fák – 1940-es évek
olaj, vászon – 55x70 cm*

*Aktok tájban – 1940-es évek
olaj, vászon – 64,5x70,5 cm*

*Békásmegyéri táj – 1946 körül
olaj, vászon – 50x59 cm*

Nőalak zöld háttér előtt – 1928 körül
tempera, papír, vászon – 90x68,5 cm

Háromszög (Csendélet) – 1929
pasztell, tempera, papír, farostlemez, 97x87 cm

Kompozíció – 1929 – gouache, tempera, papír – 41,3x53,6 cm

Tengerpart – 1931
tempera, papír – 18x24,5 cm

Kollázs – 1980
akril, papír, rézlemez, vászon – 110x110 cm

Melódia – 1970-es évek
olaj, vászon – 170x110 cm

Szentendrei görbe utca – 1936
olaj, vászon – 62x78 cm

Templom – 1930-as évek
olaj, vászon – 73,5x82,5 cm

Körték asztalon – 1940-es évek
olaj, vászon – 47x59 cm

Erdélyi utcarészlet – 1942
olaj, vászon – 50x65,5 cm

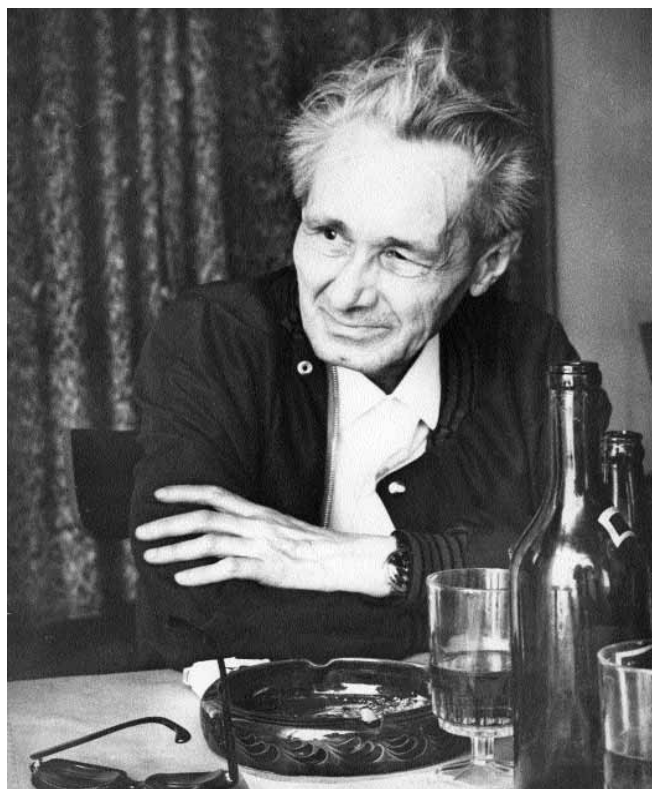
Zsögödi temető – 1942
akvarell, tus, papír – 42,8x49,5 cm

Fekete csendélet – 1945–46
olaj, vászon – 49x59 cm

Életrajzi adatok

1904. május 17-én született Budapesten.
- 1922–1929 között a Magyar Képzőművészeti Főiskolára járt, mesterei Rudnay Gyula és Vaszary János voltak, közben Olgyai Viktor Grafikai Tanszékét is látogatta.
- 1926-ban Rados Jenő műkereskedő és gyűjtő révén Párizsba ment tanulmányútra. Majd svájci városok modern gyűjteményeivel ismerkedett, végül a Velencei Biennálé anyagát tekintette meg.
- 1928-ban az UME (Új Művészek Egyesülete) keretében állított ki a bécsi Künstlerbund Hagenben.
- 1928-ban rövidebb tanulmányutat tett Németországban. Scheiber Hugó révén megismerkedett Herwarth Waldennel. Kiállította műveit a Sturmiban, tárlatát Moholy-Nagy László rendezte.
- 1929-től a KUT (Képzőművészek Új Társasága) törzstagja lett. A következő években szerepel rendszeresen az egyesület tárlatain (1929, 1930, 1934, 1936, 1938, 1942, 1943).
- 1929-ben megrendezte első nagyszabású kiállítását a Tamás Galériában Mattis Teutsch Jánossal és Mészáros Lászlóval közösen. A tárlaton nonfiguratív temperaképei és nagyméretű tusrajzai szerepeltek. Ebben az évben a Szinyei Merse Pál Társaság ifjúsági díját nyerte el.
- 1929–1932 között absztrakt színpadterveket is készített
- 1930-ban római ösztöndíjat kapott. A neoklasszicizmus helyett az etruszk művészet hatott munkáira.
- 1930-ban megnyerte többedmagával a Budapesti Hírlap pályázatát.
- 1930-ban a szentendrei művésztelepen, a Párizsban tartózkodó Barcsay Jenő műtermében dolgozott. Legközelebb 1935-36-ban járt kint, de már nem a telep vendégeként.
- 1935-ben a KUT választmányi tagja lett.
- 1937-ben megkapta a Szinyei Merse Pál Társaság által adományozott Zichy Mihály grafikai díjat. Ez évben az Ernst Múzeum csoportkiállításán szerepelt (többek között Farkas Istvánna, Czóbel Bélával, Barcsay Jenővel, Egry Józseffel, Kmetty Jánossal, Márfy Ödönnel).
- 1938-ban balatoni ösztöndíjas volt. Szerepelt a Velencei Biennálén (1942-ben is). Megkapta Beczkői Bíró Henrik díját.

- 1940-ben középiskolai tanári oklevelet szerzett a Képzőművészeti Főiskolán.
- 1942-ben megkapta a székelyföldi ösztöndíjat.
- 1942-ben Szent Margit alázata című munkájával első díjat nyert.
- 1943-ban az egri püspökség Szent István pályázatán első díjjal jutalmazták
- 1947–1948 között koreai, kínai és vietnami tanulmányúton járt.
- 1946–1949 között a Magyar Iparművészeti Főiskola tanára
- 1949–1963 között a Magyar Képzőművészeti Főiskola tanára
- 1949-ben és 1958-ban Kossuth-díjat kapott.
- 1950-től rendszeres szereplője a Műcsarnokban rendezett éves Magyar Képzőművészeti Kiállításoknak
- 1952-ben és 1957-ben Munkácsy-díjat kapott.
- 1958-ban a Brüsszeli Világkiállításon szerepelt.
- 1958–1963 között a Magyar Iparművészeti Főiskola Igazgatója volt.
- 1958-tól a Velencei Biennálék (1960, 1966-1970) rendszeres kiállítója.
- 1964-ben érdemes művész, 1968-ban kiváló művész címmel tüntették ki. Számos murális megrendelést kapott az 1945 utáni időszakban. Többek között 1956–1959 között készültek a Fészek Klub gobelinjei, 1967-ben debreceni Agrártudományi Egyetem gobelinje.
- 1970-ben a Budapesti Műszaki Egyetem üvegmozaikjával nagyszabású, az absztrakció határát érintő kompozíciót készített. Az 1960-as

évektől kerámiákat, kispasztikákat is készített. A hatvanas évtized nagy grafikus nemzedékének egyik meghatározó tagja volt, már a háború előtt is számos illusztrációt készített. Felesége halála után (1983) nem alkotott tovább.

1986. január 26-án hunyt el Budapesten.

Egyéni kiállításai

- 1929 Tamás Galéria (Mészáros Lászlóval, Mattis Teutsch Jánossal)
1938 Ernst Múzeum (Domanovszky Endrével, Erdey Dezsővel)
1943 Tamás Galéria Budapest (Akvarellek és rajzok)
1964 Dürer Terem
1968 Petőfi Irodalmi Múzeum (könyvillusztrációk)
1968 Galerie de Saxe, Párizs
1971 Budapesti Történeti Múzeum (Somogyi Józseffel)
1976 CSM FÉMMŰ Nagytétényi Gyára (Béke-sorozat)

- 1977 Csontváry Terem
1980 Vigadó Galéria
1981 Görög templom kiállítóterme, Vác
1983 Újpesti Mini Galéria
1983 Hincz Múzeum, Vác (Állandó kiállítás)
1984 Magyar Munkásmozgalmi Múzeum
2004 Magyar Nemzeti Galéria (1922–1930 közötti munkák)
2004 Kortárs Galéria, BÁV
2004 FSZEK X. Kerületi Főkönyvtára (könyvillusztrációk)

Forrás

Bajkay Éva: Hincz Gyula. Kortárs Magyar Művészeti Lexikon 2., Enciklopédia Kiadó, Budapest, 2000.
Magyar Tudományos Akadémia Művészettörténeti Kutatóintézet, Lexikongyűjtemény
Kérdőív Hincz Gyulához. Magyar Nemzeti Galéria, Adattár, Ltsz.: 19390/1976

Műtárgylista

1. *Piéta* – 1925 – rézkarc, papír – 29x35,2 cm – j.j.l.: Hincz Gyula 925 – Magyar Nemzeti Galéria, Ltsz.: 1927-1854
2. *Temetés* – 1925 – rézkarc, papír – 19,5x20,5 cm – j.j.l.: Hincz Gyula 925 – Magyar Nemzeti Galéria, Ltsz.: 1927-1858
3. *Önarckép* – 1926 – tus, papír – 32,2x27 cm – j.j.l.: Hincz Gyula 926 – Magyar Képzőművészeti Egyetem, Ltsz.: 1946/100
4. *Zene* – 1926 – színes tus, papír, 26,5x38,6 cm, j.j.l.: Hincz 1926 – Magyar Nemzeti Galéria, Ltsz.: F.2004.23
5. *Esti fények* – 1926 – rézkarc, papír – 23,8x19,9 cm – j.j.l.: Hincz Gy. 926 – Magyar Nemzeti Galéria, Ltsz.: G.79.94
6. *Expresszív táj* – 1926 – rézkarc, papír – 33,2x49,8 cm – j.j.l.: Hincz Gyula 926, j.b.l.: Inertia – Magyar Képzőművészeti Egyetem, Ltsz.: 1663
7. *Férfi fej* – 1926 – rézkarc, papír – 25,8x18,6 cm – j.j.l.: Hincz Gyula 926 – Magyar Nemzeti Galéria, Ltsz.: G.79.98
8. *Kompozíció* – 1926 – hidegtű, papír – 18x26,4 cm – j.j.l.: Hincz – Magyar Nemzeti Galéria, Ltsz.: G.67.89
9. *Kubista akt* – 1926 – rézkarc, papír – 29,5x35 cm – j.b.l. és j.j.l.: Hincz 26 – Magyar Nemzeti Galéria, Ltsz.: G.67.88
10. *Női portré* – 1926 – rézkarc, papír – 23,3x17,3 cm – j.j.l.: Hincz 926 – Magyar Nemzeti Galéria, Ltsz.: G.79.97
11. *Tájkép* – 1926 – rézkarc, papír – 29,4x35,5 cm – j.j.l.: Hincz Gyula 926 – Magyar Nemzeti Galéria, Ltsz.: 1927-1855
12. *Ugró ló* – 1926 – rézkarc, papír – 23,7x33,8 cm – j.j.l.: Hincz Gyula 926, j.b.l.: Ugró ló – Magyar Nemzeti Galéria, Ltsz.: 1927-1852
13. *Vágy* – 1926 – rézkarc, papír – 29,7x33,1 cm – j.j.l.: Hincz Gy. 926, j.b.l.: Vágy – Magyar Nemzeti Galéria, Ltsz.: G.79.96
14. *Külváros* – 1927 – színes tus, papír – 24,2x32,8 cm – j.j.l.: Hincz 927 – Magántulajdon
15. *Nyakékes nő (Tánc)* – 1927 – tempera, papír, farostlemez – 118x117 cm – j.j.l.: Hincz 927 – Hincz Gyűjtemény, Tragor Ignác Múzeum, Vác, Ltsz.: H.110.1.
16. *Csendélet fekete vázával* – 1928 – tus, papír – 100x115 cm – j.j.l.: Hincz 28 – Magántulajdon
17. *Gyár* – 1928 – tus, papír – 98x73 cm – j.j.l.: Hincz 28 – Magántulajdon
18. *Kompozíció* – 1928 – tempera, papír – 96x96 cm – j.j.f.: Hincz 28 – Magántulajdon
19. *Régi világ-Új világ* – 1928 – tus, papír – 88x106 cm – j.j.l.: Hincz 28 – Hincz Gyűjtemény, Tragor Ignác Múzeum, Vác, Ltsz.: H.111.1.
20. *Nőalak zöld háttér előtt* – 1928 körül – tempera, papír, vászon – 90x68,5 cm – j.n. – Magántulajdon
21. *Ölelkezők* – 1928 körül – akvarell, tempera, papír –

- 57,8x42,2 cm – j.n. – Magyar Nemzeti Galéria, Ltsz.: F. 2004.22
22. *Akt háromnegyed alakban (Hátoldalon két stilizált alak)* – 1929 – olaj, vászon – 100x79 cm – j.n. – Hincz Gyűjtemény, Tragor Ignác Múzeum, Vác, Ltsz.: 92.241.1.
 23. *Csendélet – 1929* – vegyes technika, papír – 52x66 cm – j.j.l.: Hincz Gy. 29 – Magántulajdon
 24. *Fekete figura – 1929* – kréta, papír – 110x68,5 cm – j.j.l.: Hincz 29 – Magántulajdon
 25. *Háromszög (Csendélet)* – 1929 – pasztell, tempera, papír, farostlemez – 97x87 cm – j.n. – Hincz Gyűjtemény, Tragor Ignác Múzeum, Vác, Ltsz.: H.116.1.
 26. *Kompozíció – 1929* – gouache, tempera, papír – 41,3x53,6 cm – j.j.l.: Hincz 929. – Magyar Nemzeti Galéria, Ltsz.: 1933-2418
 27. *Kompozíció IV. – 1929* – tempera, papír – 39x54 cm – j.j.l.: Hincz 29 – Magántulajdon
 28. *Őnarckép – 1929* – tempera, papír – 53x43 cm – j.j.f.: Hincz Gyula 929 – Hincz Gyűjtemény, Tragor Ignác Múzeum, Vác, Ltsz.: H.112.1.
 29. *Csendélet hangszerrel – 1929 körül* – pasztell, papír, farostlemez – 99x68 cm – j.n. – Hincz Gyűjtemény, Tragor Ignác Múzeum, Vác, Ltsz.: H.115.1.
 30. *Absztrakt csendélet – 1929 körül* – rézkarc, papír – 25x34,8 cm – j.j.l.: Hincz Gy. – Magyar Képzőművészeti Egyetem, Ltsz.: 234
 31. *Ezüsttestű nő – 1930 körül* – ceruza, tempera, ezüsfesték, papír – 52,8x36 cm – j.b.l.: Hincz – Magántulajdon
 32. *Gladiátor – 1930 körül* – tempera, papír – 43x32,2 cm – j.b.f.: Római jegyzet, Hincz – Magyar Nemzeti Galéria, Ltsz.: F. 2004.24
 33. *Római jegyzet – 1930 körül* – tempera, papír – 67x45 cm – j.j.f.: Etruszk vízholdó, Római jegyzet, Hincz – Hincz Gyűjtemény, Tragor Ignác Múzeum, Vác, Ltsz.: H.114.1.
 34. *Tengerpart – 1931* – tempera, papír – 18x24,5 cm – j.b.l.: Hincz 31 – Kieselbach Gyűjtemény
 35. *Akt – 1932* – tempera, papír – 45,9x59 cm – j.j.f.: Hincz Gyula – Magyar Nemzeti Galéria, Ltsz.: 1933-2419
 36. *Balatonai táj (Hátoldalon erdélyi kertrészlet) – 1930-as évek közepe* – olaj, vászon – 59x69 cm – j.n. – Hincz Gyűjtemény, Tragor Ignác Múzeum, Vác, Ltsz.: 92.242.1.
 37. *Kancsós csendélet – 1936* – olaj, vászon – 98x62 cm – j.b.l.: Hincz 936 – Magántulajdon
 38. *Szentendrei görbe utca – 1936* – olaj, vászon – 62x78 cm – j.j.l.: Hincz 36 – Ferenczy Múzeum, Szentendre, Ltsz.: 76.48.
 39. *Csendélet székkal, kancsóval – 1938 körül* – olaj, vászon – 67x79 cm – j.n. – Hincz Gyűjtemény, Tragor Ignác Múzeum, Vác, Ltsz.: 92.125.1.
 40. *Anci portréja – 1930-as évek* – olaj, vászon – 80x70,5 cm – j.b.l.: Hincz – Hincz Gyűjtemény, Tragor Ignác Múzeum, Vác, Ltsz.: H.23.1.
 41. *Csendélet – 1930-as évek* – olaj, vászon – 105x80 cm – j.n. – Hincz Gyűjtemény, Tragor Ignác Múzeum, Vác, Ltsz.: 92.56.1.
 42. *Falusi álom – 1930-as évek* – olaj, vászon – 60x60 cm – j.n. – Hincz Gyűjtemény, Tragor Ignác Múzeum, Vác, Ltsz.: 92.320.1.
 43. *Leány népviseletben (Hátoldalon kompozíció) – 1930-as évek* – olaj, vászon – 65x50 cm – j.n. – Hincz Gyűjtemény, Tragor Ignác Múzeum, Vác, Ltsz.: 92.129.1.
 44. *Lebegő formák – 1930-as évek* – olaj, vászon – 99x72 cm – j.n. – Hincz Gyűjtemény, Tragor Ignác Múzeum, Vác, Ltsz.: 92.315.1.
 45. *Szentendrei utca – 1930-as évek* – olaj, vászon – 59x59 cm – j.n. – Hincz Gyűjtemény, Tragor Ignác Múzeum, Vác, Ltsz.: 92.254.1.
 46. *Táj figurával – 1930-as évek* – olaj, vászon – 60x60 cm – j.n. – Hincz Gyűjtemény, Tragor Ignác Múzeum, Vác, Ltsz.: 92.157.1.
 47. *Templom – 1930-as évek* – olaj, vászon – 73,5x82,5 cm – j.j.l.: Hincz – Hincz Gyűjtemény, Tragor Ignác Múzeum, Vác, Ltsz.: 92.309.1.
 48. *Erdélyi táj – 1942* – olaj, vászon – 100x120 cm – j.b.l.: Hincz – Hincz Gyűjtemény, Tragor Ignác Múzeum, Vác, Ltsz.: 92.219.1.
 49. *Erdélyi utcarészlet – 1942* – olaj, vászon – 50x65,5 cm – j.j.l.: Hincz 42 – Magántulajdon
 50. *Csíkszentdomokos – 1942* – akvarell, papír – 32,7x43,5 cm – j.b.l.: Hincz 42 – Magyar Nemzeti Galéria, Ltsz.: FK 6639
 51. *Zsögödi temető – 1942* – akvarell, tus, papír – 42,8x49,5 cm – j.j.l.: Hincz – Magyar Nemzeti Galéria, Ltsz.: FK 6330
 52. *Anci a kertben – 1944–46* – olaj, karton – 47x36 cm – j.n. – Hincz Gyűjtemény, Tragor Ignác Múzeum, Vác, Ltsz.: H.24.1.
 53. *Integető – 1944–46* – olaj, vászon – 49x60 cm – j.n. – Hincz Gyűjtemény, Tragor Ignác Múzeum, Vác, Ltsz.: H.28.1.
 54. *Piroskalapos fej – 1945* – olaj, vászon – 70x65 cm – j.n. – Magántulajdon
 55. *Virágba hajít az élet – 1945* – olaj, vászon – 80,5x30,5 cm – j.n. – Hincz Gyűjtemény, Tragor Ignác Múzeum, Vác, Ltsz.: H.54.5.
 56. *Fekete csendélet – 1945–46* – olaj, vászon – 49x59 cm – j.n. – Hincz Gyűjtemény, Tragor Ignác Múzeum, Vác, Ltsz.: H.25.1.
 57. *Kompozíció (Csendélet) – 1946* – olaj, vászon – 105x130,5 cm – j.n. – Hincz Gyűjtemény, Tragor Ignác Múzeum, Vác, Ltsz.: 92.61.1.
 58. *Síratás – 1946* – olaj, vászon – 124x80 cm – j.n. – Hincz Gyűjtemény, Tragor Ignác Múzeum, Vác, Ltsz.: 92.57.1.
 59. *Békásmegyeri táj – 1946 körül* – olaj, vászon – 50x59 cm – j.n. – Hincz Gyűjtemény, Tragor Ignác Múzeum, Vác, Ltsz.: 92.155.1.
 60. *Csendélet – 1946 körül* – olaj, vászon – 79x98 cm – j.n. –

- Hincz Gyűjtemény, Tragor Ignác Múzeum, Vác, Ltsz.: 92.119.1.
61. *Csendélet (Békásmegyér) – 1946 körül* – olaj, vászon – 75x114 cm – j.n. – Hincz Gyűjtemény, Tragor Ignác Múzeum, Vác, Ltsz.: 92.59.1.
 62. *Organikus csendélet – 1946 körül* – olaj, vászon – 72,5x98 cm – j.n. – Hincz Gyűjtemény, Tragor Ignác Múzeum, Vác, Ltsz.: H.114.1.
 63. *Anci gereblyézik Békásmegyeren – 1946–47* – olaj, vászon – 55,5x60,5 cm – j.n. – Hincz Gyűjtemény, Tragor Ignác Múzeum, Vác, Ltsz.: H.22.1.
 64. *Aktok tájban – 1940-es évek* – olaj, vászon – 64,5x70,5 cm – j.n. – Hincz Gyűjtemény, Tragor Ignác Múzeum, Vác, Ltsz.: 92.239.1.
 65. *Anci – 1940-es évek* – szén, papír – 59x42 cm – j.n. – Hincz Gyűjtemény, Tragor Ignác Múzeum, Vác, Ltsz.: H.26.1.
 66. *Anci kalappal – 1940-es évek* – tempera, olaj, falemez – 65x45 cm – j.n. – Magántulajdon
 67. *Csendélet zöld asztalon – 1940-es évek* – olaj, vászon – 40x50 cm – j.n. – Hincz Gyűjtemény, Tragor Ignác Múzeum, Vác, Ltsz.: 92.352.1.
 68. *Figura tájban – 1940-es évek* – olaj, vászon – 80x65 cm – j.n. – Hincz Gyűjtemény, Tragor Ignác Múzeum, Vác, Ltsz.: 457.
 69. *Görögdinnyés csendélet – 1940-es évek* – olaj, vászon – 90x75 cm – j.n. – Magántulajdon
 70. *Körték asztalon – 1940-es évek* – olaj, vászon – 47x59 cm – j.n. – Hincz Gyűjtemény, Tragor Ignác Múzeum, Vác, Ltsz.: 92.351.1.
 71. *Mi ketten – 1940-es évek* – olaj, vászon – 60,5x80 cm – j.n. – Hincz Gyűjtemény, Tragor Ignác Múzeum, Vác, Ltsz.: H.29.1.
 72. *Műteremben – 1940-es évek* – olaj, vászon – 95x55 cm – j.n. – Magántulajdon
 73. *Organikus kompozíció – 1940-es évek* – olaj, vászon – 48x38 cm – j.j.f.: Hincz – Magántulajdon
 74. *Sárgakalapos fej – 1940-es évek* – olaj, vászon – 75x60 cm – j.n. – Magántulajdon
 75. *Színes fák – 1940-es évek* – olaj, vászon – 55x70 cm – j.n. – Magántulajdon
 76. *Virágcsokor – 1940-es évek* – olaj, vászon – 55x45 cm – j.n. – Magántulajdon
 77. *Zöld erdő alakkal – 1940-es évek* – olaj, vászon – j.n. – 35x55 cm – Magántulajdon
 78. *Asztali csendélet – 1960-as évek* – olaj, vászon – 40x50 cm – j.j.l.: Hincz – Magántulajdon
 79. *Kék-fekete figura – 1960-as évek* – olaj, vászon – 120x75 cm – j.n. – Magántulajdon
 80. *Öreg parasztasszony – 1960-as évek* – olaj, vászon – 150x70 cm – j.n. – Magántulajdon
 81. *Kék-piros – 1970* – akril, vászon – 50x50 cm – j.b.f.: Békét a világnak! – Hincz Gyűjtemény, Tragor Ignác Múzeum, Vác, Ltsz.: H.13.5.
 82. *Kergető – 1931/1972* – tempera, papír – 47,5x64 cm – j.b.l.: Hincz 72 – Hincz Gyűjtemény, Tragor Ignác Múzeum, Vác, Ltsz.: H.102.1.
 83. *Lovasok – 1979* – rézkarc, papír – 35x46 cm – j.j.l. a lemezen: 1926-1979 – Magántulajdon
 84. *Kék alakok – 1970-es évek* – olaj, vászon – 130x105 cm – j.n. – Magántulajdon
 85. *Melódia – 1970-es évek* – olaj, vászon – 170x110 cm – j.n. – Magántulajdon
 86. *2000-ben – 1970-es évek* – rézkarc, papír – 29x20 cm – j.j.l. a lemezen: 2000, j.j.l.: Hincz Gy., j.b.l.: 2000-ben – Magántulajdon
 87. *Metropolis – 1970-es évek* – rézkarc, papír – 38,5x29,5 cm – j.j.f. a lemezen: 19252627 – Magántulajdon
 88. *Tengeralatti hegedű – 1970-es évek* – rézkarc, papír – 33x24 cm – j.b.l. a lemezen: Tengeralatti hegedű 1929, j.j.l.: Hincz Gy. – Magántulajdon
 89. *Kollázs – 1980* – akril, papír, rézlemez, vászon – 110x110 cm – j.n. – Hincz Gyűjtemény, Tragor Ignác Múzeum, Vác, Ltsz.: 91.52.147.
 90. *Vörös kompozíció – 1980* – akril, papír, vászon – 110x110 cm – j.n. – Hincz Gyűjtemény, Tragor Ignác Múzeum, Vác, Ltsz.: 92.66.1.

A kiállítás anyagát válogatta, rendezte és a katalógus szerkesztésében közreműködött:

Haas János, Iványi Bianca, Kopócsy Anna, Zsákovics Ferenc
 Munkatársak: Kondász Beatrix, Mayer Róbert, Zólyomi Zsolt
 Fotók: Mester Tibor, Bánáti Balázs (Szentendrei görbe utca)
 Grafikai tervezés: Székelyhidi Ilona – GRAF-ICA Bt.
 Nyomdai kivitelezés: Porszinter Nyomda, Budapest

Köszönetet mondunk Vác Város Önkormányzatának,
 a váci Tragor Ignác Múzeumnak,
 Bárdosi Józsefnek és munkatársainak,
 hogy a Hincz Gyűjtemény műveit a kiállításra kölcsönözték.

Köszönjük az alábbi közgyűjtemények segítségét:
 Magyar Nemzeti Galéria – Budapest,
 Magyar Képzőművészeti Egyetem – Budapest,
 Pest Megyei Múzeumok Igazgatósága, Ferenczy Múzeum – Szentendre.

Megköszönjük Hincz Jenőnek, valamint a magángyűjtőknek,
 hogy a művek kölcsönzésével a kiállítás megrendezését lehetővé tették.

A kiállított művek és a katalógus megtekinthető az interneten is:
www.haasgaleria.hu

A kiállítás a Budapesti Őszi Fesztivál,
 valamint a Magyar Festészet Napja rendezvénye.

ISSN 1588-8819

Köszönetet mondunk a Raiffeisen Bank Rt.-nek
 a katalógus megjelenítéséhez nyújtott támogatásáért.

A Galéria kiállításait
 a Hilltop Neszmély Rt. támogatja
 Best Cellar boraival

Borító 1. oldalán:

Nyakékes nő (Tánc) – 1927 – tempera, papír, farostlemez
 118x117 cm

Borító 4. oldalán:

Síratás – 1946 – olaj, vászon – 124x80 cm

Csendélet – 1929 – vegyes technika, papír – 52x66 cm

Ölelkezők – 1928 körül
akvarell, tempera, papír – 57,8x42,2 cm

Római jegyzet – 1930 körül
tempera, papír – 67x45 cm

Csendélet – 1946 körül – olaj, vászon – 79x98 cm

Kompozíció (Csendélet) – 1946 – olaj, vászon – 105x130,5 cm

HAAS GALÉRIA

GALÉRIA ÉS KIÁLLÍTÓTEREM

1055 Budapest, Falk Miksa u. 13. magasföldszint 2. • Telefon/Fax: 302-5337 Mobil: 06-20-983-7246
E-mail: haasgaleria@mail.tvnet.hu • Internet: www.haasgaleria.hu

H-1055 Budapest, Falk Miksa Str. 13., ground-floor 2. • Phone/Fax: (36-1) 302-5337 Mobile: (36-20) 983-7246
E-mail: haasgaleria@mail.tvnet.hu • Website: www.haasgaleria.hu